

רב טוראי
זיו מזרחי

בן דפנה ודורון

נפל ביום י"א בכסלו תשע"ו (23.11.2015)

בן 18 בנופלו

חיל לוגיסטיקה

מקום מנוחתו

בית העלמין הצבאי הר הרצל

זו ילדותי...

זיו זכאי, נולד בתאריך ח' אדר א' תשנ"ז, 15 בפברואר 1997 בבית
חולים "ביקור חולים" בירושלים.

זיו, בן זקונים להוריו דפנה ודורון, אח ללידור ועדן.

זיו נקרא על שם אביה של אמו זכאי, שגם שימש כסנדקו של זיו.

דפנה מספרת כי הרגישה וידעה כל ההיריון כי תקרא לו זיו זכאי.

זיו נולד בשבת חורפית וגשומה, ובאותה השבת יצאה השמש.

משפחתו וחבריו של זיו אהבו לקרוא לו בשמות חיבה רבים,

בהם : זיוי, זיוזוב.

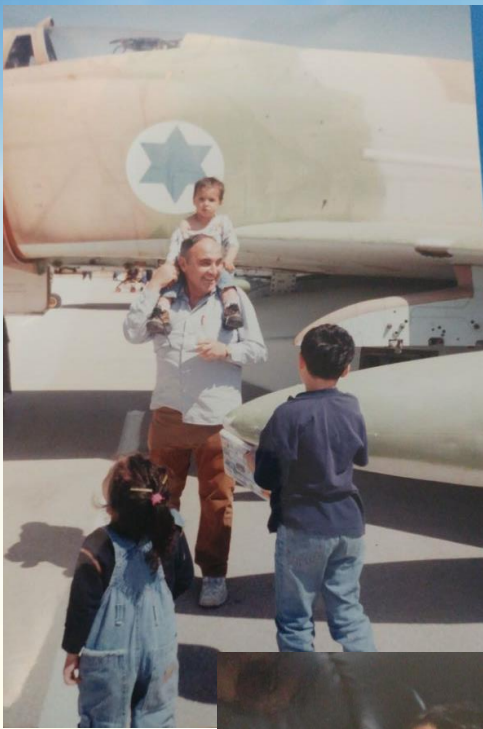
זיו היה ילד של אמא, ילד מתוק שאי אפשר היה להתעלם ממנו .
זיו היה ילד סקרן, תמיד היה לו חוש לכיוונים וידע לנווט "קראנו לו
נווט מלידה", תמיד עם חיוך על פניו אך יחד עם זאת ביישן וצנוע.
אמו דפנה מספרת בחיוך כי אי אפשר היה לראות את זיו ללא פרינגלס
או תפוצ'יפס בידו.

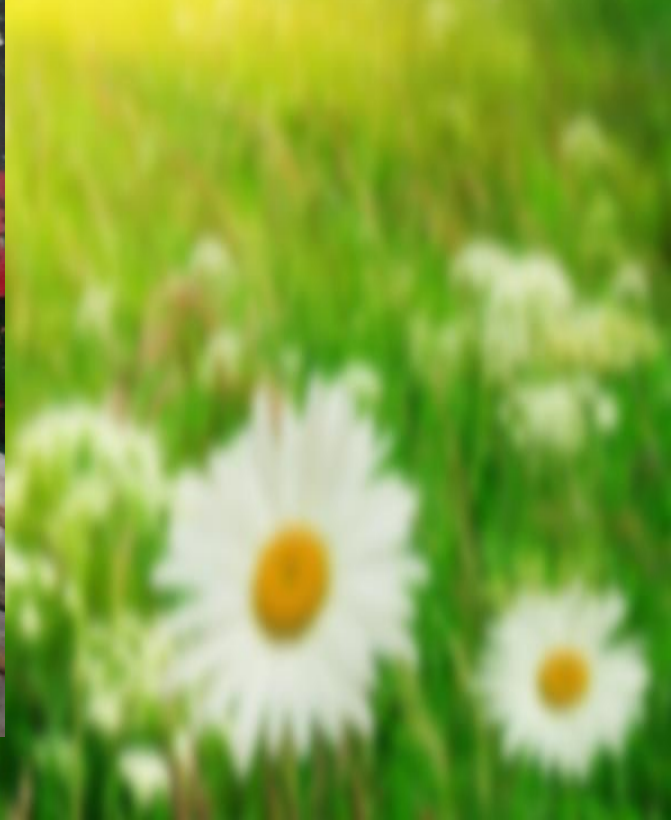
זיו התחנך בגן "כיפה אדומה", לאחר מכן בגני המועצה הדס, רימונים
ונרקיס.

דפנה מספרת בחיוך כי בגיל 5 לאחר בדיקה התברר כי זיו יצטרך
להרכיב משקפיים, כדי שלא ירגיש שונה ערכנו "מסיבת משקפיים"
הם הכינו עוגה והגיעו עם משקפיים וכך זיו לא התבייש .

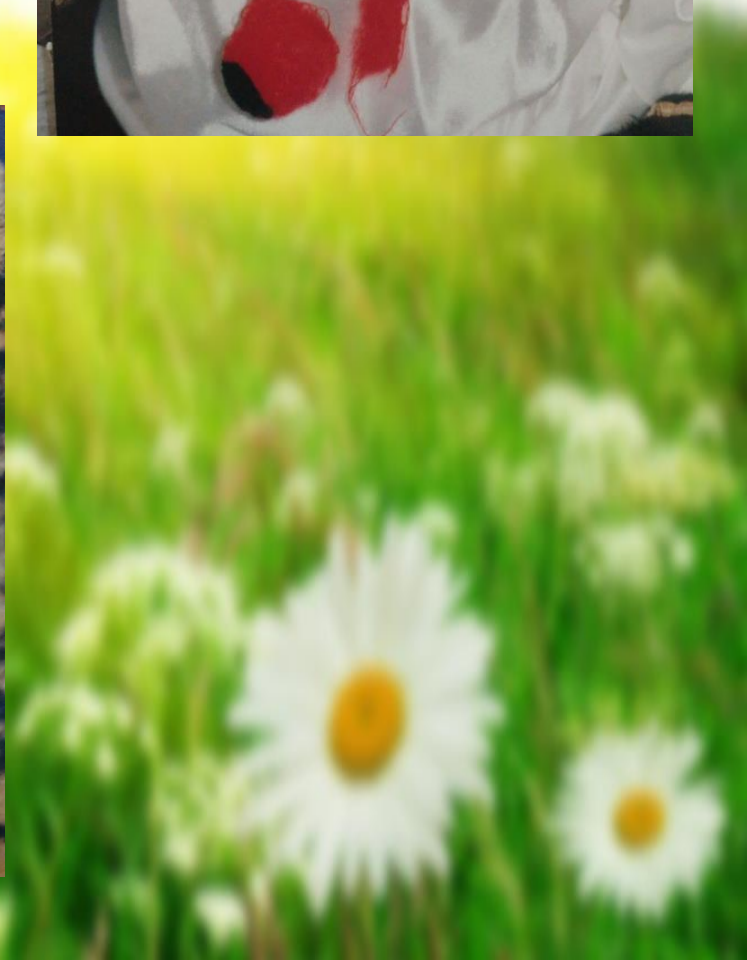
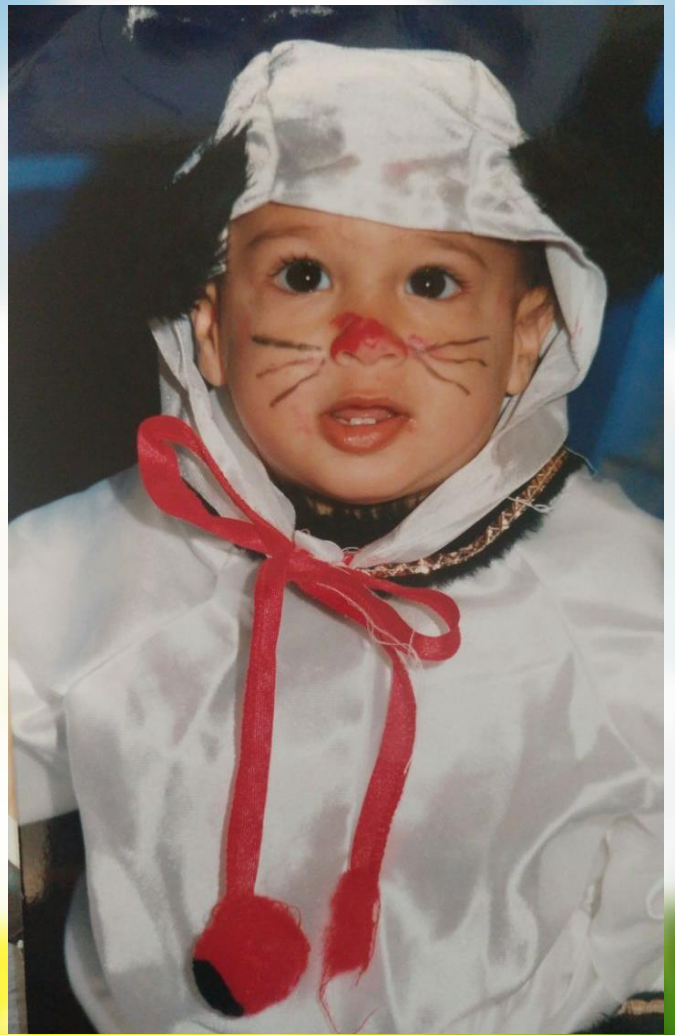
בגיל עשר וחצי טס זיו יחד עם אחותו עדן לדודתו בארה"ב, וליוותה
אותם דיילת , היתה איזושהי אי הבנה ושמו את זיו יחד עם אחותו
בחדר זיו לרגע לא התבלבל ושלח הודעה לאמו "תגידי לאחותך ששמו
אותנו בחדר", כמובן שמיד באו לאסוף אותם אך כמה אחריות ורצינות
היתה לו בגיל כה צעיר.

זיו למד בבית הספר היסודי "יעד" ממלכתי ב' גבעת
זאב

סבא מאיפה לחתום אני זוכה לא מקל שלישי וצדק
איתי כ"א.
חיותה הבן האקום להכי אהבתי בשולח הזה תמיד חיותה
קוצא לי ומתקשר אלי ושתה מה שלוני וכ"א מי יתקשר
אלי וקוצא לי עם לא איתה.
אתה תמיד קוצא לי ותמיד שאלה את אני
בריק משהו ואיך אני.
אהבתי אותך כזה בן ואני תמיד יאהב אותך סבא
הייט דומים כול כך
תמיד חיותה לי האיש הכי יקר בשולח
ואני גאה בזה שאני קרובי על שיק סבא
אני מבליח לך שאני ישמור על אונא ואני יק
מבליח לך עלא נרוב בשולח נא שלי אהבתי לך ביום
שני האחרון
אני אהב אותך סבא.

נעורים

גם כשבגר זיו הקדיש את תשומת ליבו למשפחתו, זיו היה קרוב בלב ובנפש לאחיו הגדולים, היה הדבק של המשפחה והיה רגיש לסובבים אותו. זיו תמיד ידע לתת חיבוק ומילה טובה בזמן הנכון ובמקום הנכון.

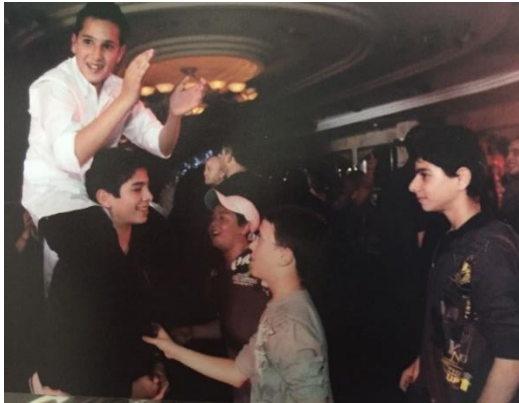
זיו למד עד כיתה ט' בחט"ב יצחק רבין, לאחר מכן הגיע בכיתה י' למכללת אורט גבעת רם, את לימודי הבגרות עשה במגמת מב"ר, חבריו מספרים על בחור מצחיק וחייכן שדאג לכולם. זיו אהב מאוד את חבריו והיה חלק מ"חבורת הזבל", חבורה שהיו יחד מהגן ועד כיתה י"ב.

יחד הם אהבו, לנסוע למעיינות ובכלל לצאת לטבע, אהבו לשבת יחד ולדבר על החיים, לצפות בתוכנית "רמזור", לצחוק לעשות חיקויים ולהנות ממה שהחיים מציעים להם.

זיו אהב מאוד מוזיקה מזרחית בין היתר שמע את עומר אדם, אייל גולן ורותם כהן.

בבר המצווה של זיו

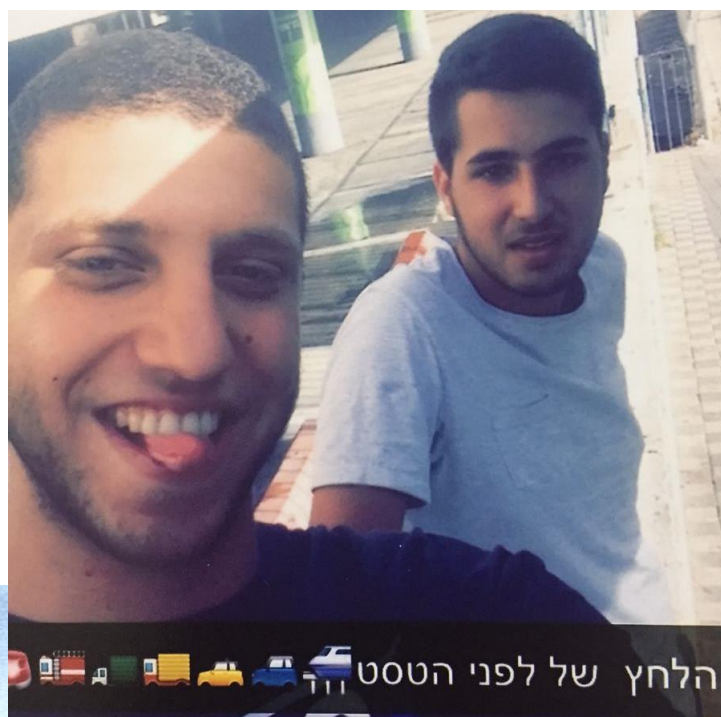

זיו היה בין הראשונים מחבריו בעל רישיון נהיגה, זיו הוציא רישיון כבר בגיל 17, זיו היה אחראי מאוד ולקח ברצינות את האחריות שניתנה לו.

אביו של זיו דורון מספר: לאחר שזיו הוציא רישיון היה לי שותף לרכב, זיו מאוד אהב לנהוג והיה אחראי ויסודי, אין דבר שלא ידע על הרכב.

היה לנו מקום קבוע שבו הייתי מחנה את הרכב במקום עבודתי, וזיו היה מגיע ואוסף את הרכב משם.

עד היום אני מחנה שם...

לפני שזיו היה יוצא מהבית, הוא אהב לעמוד מול המראה להסתדר, מצלם שולח לחברים והם מאשרים את ההופעה.

דיו זכאי מזרחי
 דיו הוא התלמיד השקט בכיתה
 המצטיין שלנו והמתמיד בלמידה
 היה חנון בשנתיים הראשונות
 אך בכיתה י"ב שומעים אותו בכל ההודמנויות

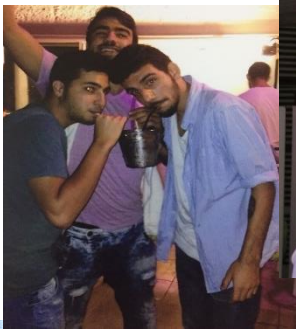
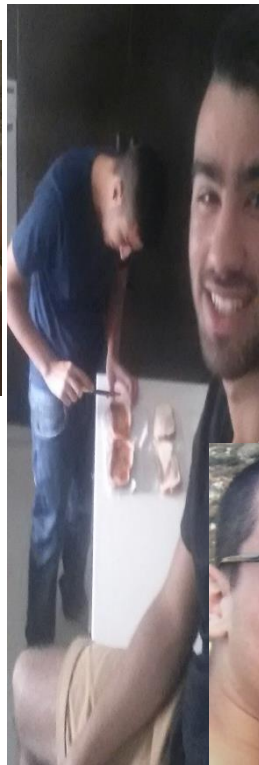
בטקס סיום תיכון

**כי כולנו, כן כולנו
כולנו רקמה אנושית אחת חיה
ואם אחד מאתנו
הולך מעמנו
משהו מת בנו -
משהו, נשאר איתו .**

גיוס

זיו רצה מאוד להיות חייל קרבי, ובעקבות אחיו הגדול להתגייס לחטיבת גבעתי. למרות זאת זיו החליט להיות קרוב לביתו, ליד אמו דפנה שלה דאג רבות, זיו החליט לשלב את אהבתו לנהיגה גם בצבא.

זיו שמע מחברו על תפקיד נהג בחיל הלוגיסטיקה, במחנה עופר. אביו דורון מספר כי לקח את זיו וחברו הטוב אוריה ונסעו יחד למחנה עופר לראות את התפקיד ולהתרשם, זיו התעניין בתפקיד שאל כמה שעות נהיגה יש? איך מתנהלת העבודה? הביע עניין רב והתלהב מהתפקיד.

זיו קיבל את ההחלטה ללכת על תפקיד נהג, במחנה עופר וחיכה לקד"ץ.

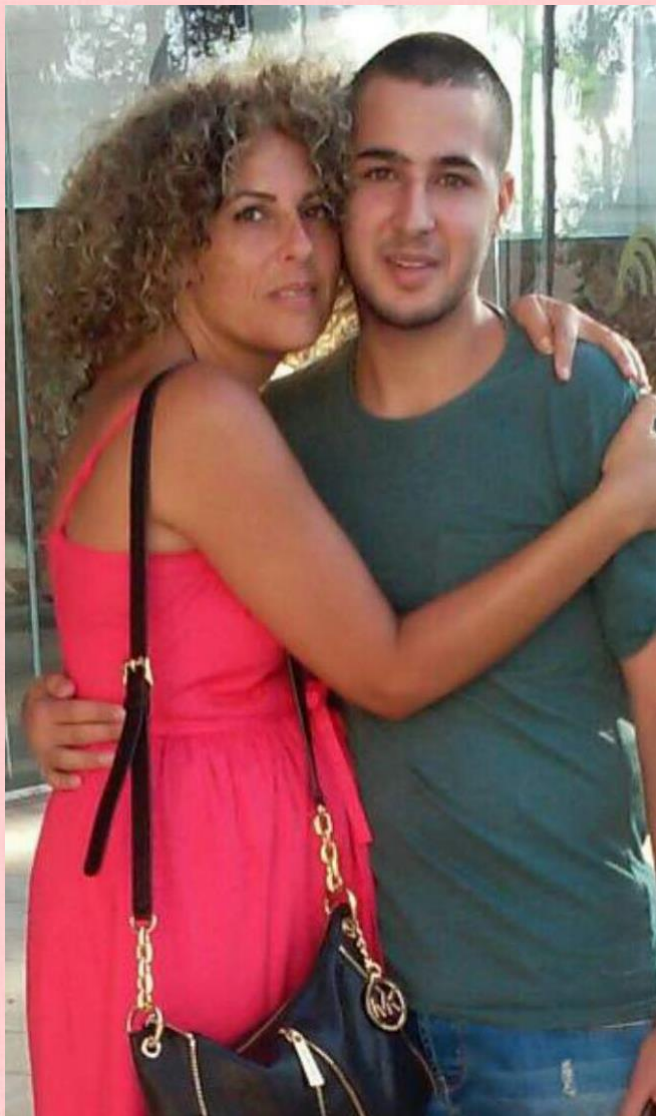
בראשון לספטמבר זיו התגייס, החל את הטירונות במחנה צריפין ולאחר מכן בסיום הטירונות הגיע למחנה עופר כנהג בחיל הלוגיסטיקה.

זיו החל את הכשרתו כנהג ועשה את ההכשרה על כל סוגי הרכבים, מפקדו מספר כי זיו ביצע את ההכשרה ברמה גבוהה ביותר, בהתלהבות וביסודיות וסיים מהר את ההכשרה.

תפקידו של זיו היה נהג, באחד הימים היה חסר נהג ביחידת איסוף מודיעין קרבי, המפקד שלח את זיו, זיו מאוד התלהב מהעבודה והקצינה העבירה עליו ביקורת מאוד טובה וביקשו להעביר אותו מלוגיסטיקה למודיעין, כך זיו עבר ליחידה 636, ועבר הכשרה נוספת ובה קיבל אישור לנהג קרבי ומעמדו עלה לתומך לחימה, ומאז אותו היום זיו עבר גם למשימות ביחידה לאיסוף מודיעין קרבי.

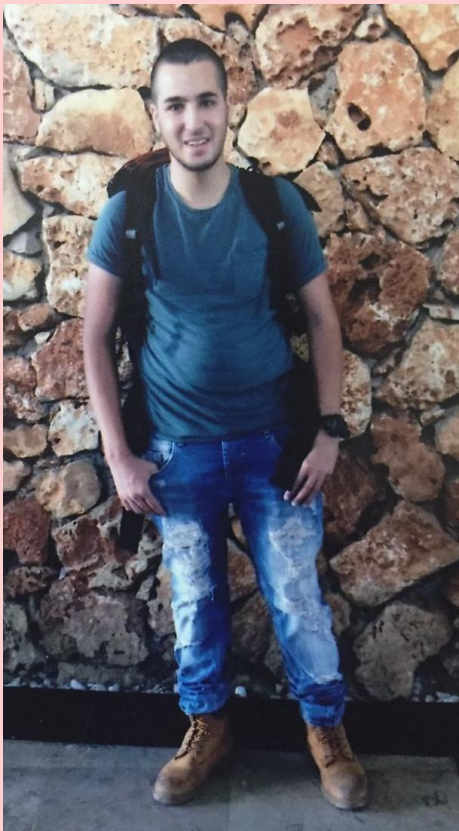
אביו דורון זוכר את השיחה שקיבל מזיו ובה אמר לו בהתרגשות :
"אבא עכשיו אני קרבי עכשיו אני קרבי" ...
לא היה מאושר ממנו.

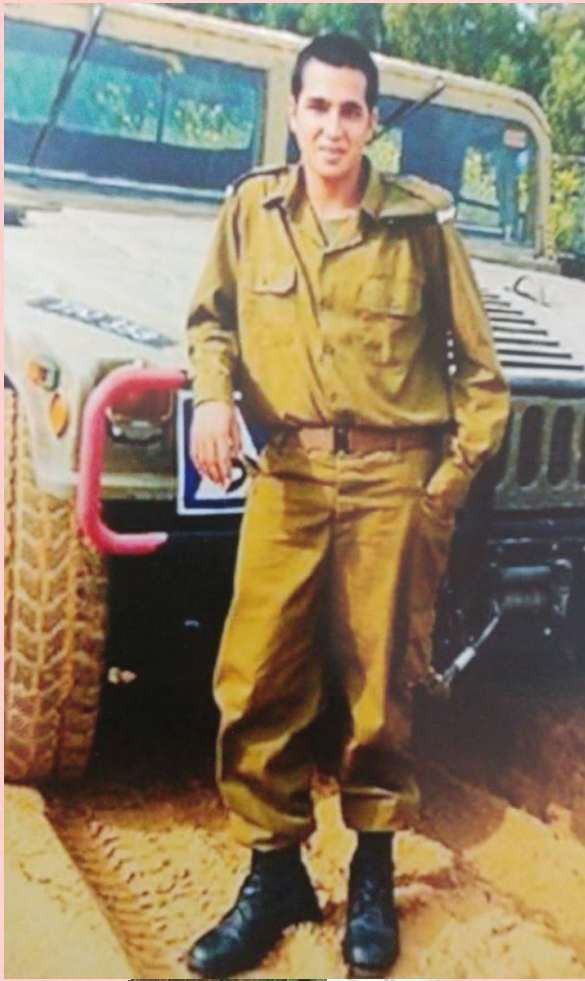
ביום הגיוס

נסיבות

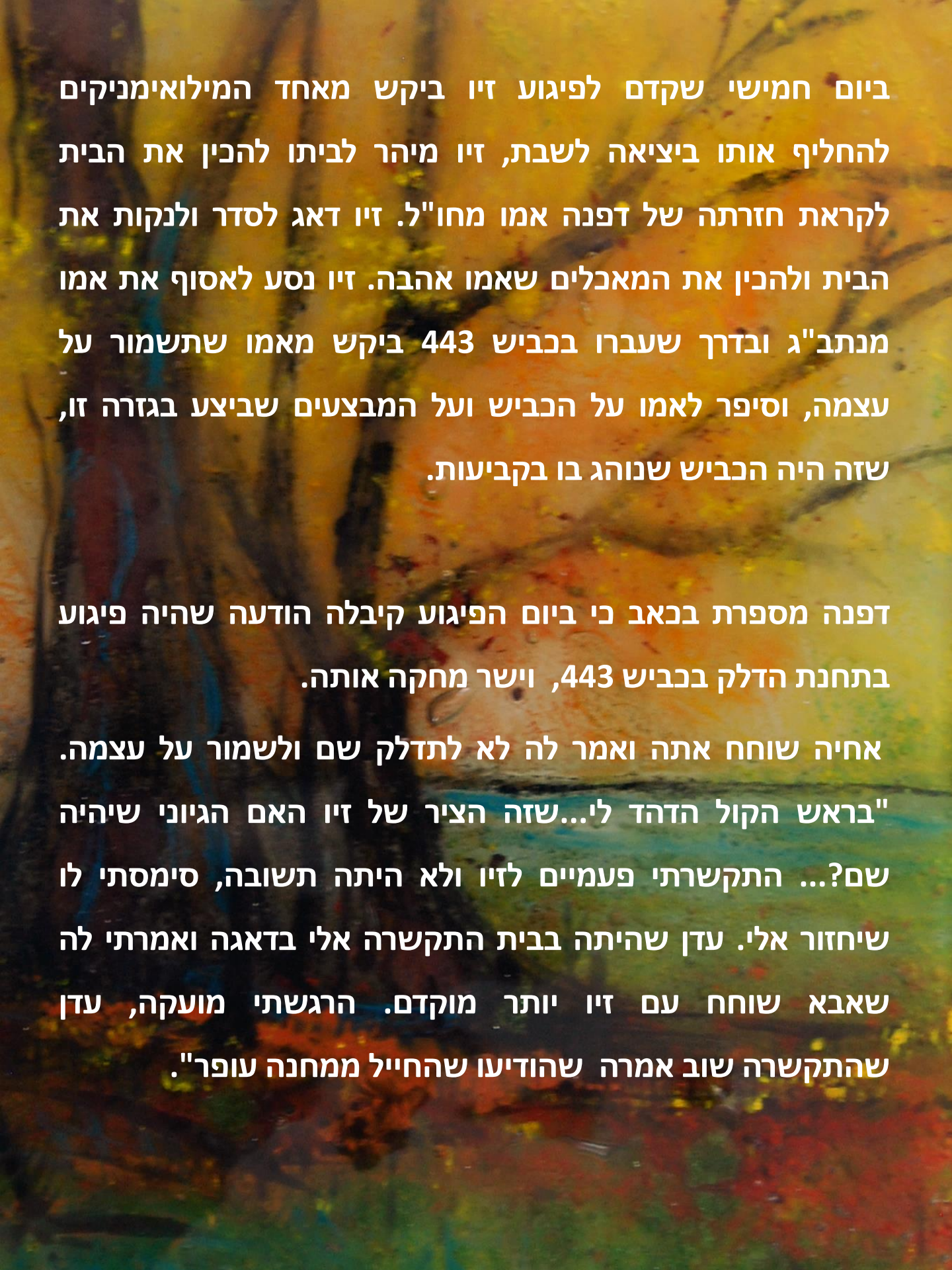
האירוע

ביום שני 23/11/15 יא' כסלו תשע"ו, בצהריים יצא זיו לפעילות יחד עם קצינה מהחיל וקצין נוסף, לפעילות באחד המתקנים שבגזרת בנימין.

במהלך הפעילות עצרו בתחנת הדלק בכביש 443, הקצין וקצינה ירדו למוצב וזיו נשאר ברכב והמתין לשובם. בזמן ההמתנה הגיעה טרנזיט ופגעה ברכב הצבאי, זיו ירד מהרכב להודיע על התאונה לקצינה, על מנת להחליף פרטים, הקצינה הגיעה לבדוק את מסמכי בעל הטרנזיט ולדווח על התאונה. במקביל הקצין השני אבטח את המקום ושמר על הרכב. נוצרה המולה סביב הרכב, עקב ההמולה זיו ומפקדיו לא הבחינו במחבל שרץ מאחוריהם מקצהו השני של התחנה ודקר את זיו, ולאחר מכן הוציא את הסכין ורץ לעבר הקצינה ודקר גם אותה בידה. משהחלה לצעוק שדוקרים אותה הבחינו כי מתרחש פיגוע, זיו הספיק לדרוך את הנשק ירה במחבל והתמוטט ארצה, הקצין שהבחין בנעשה ירה אף הוא.

כוחות ההצלה שהגיעו לשטח נאלצו לקבוע את מותו של זיו מאחר ואיבד הרבה דם.

בעוד הסכין נעוצה בליבו הספיק זיו לדרוך את נשקו ולנטרל את המחבל, ובכך הציל את חייה של הקצינה.

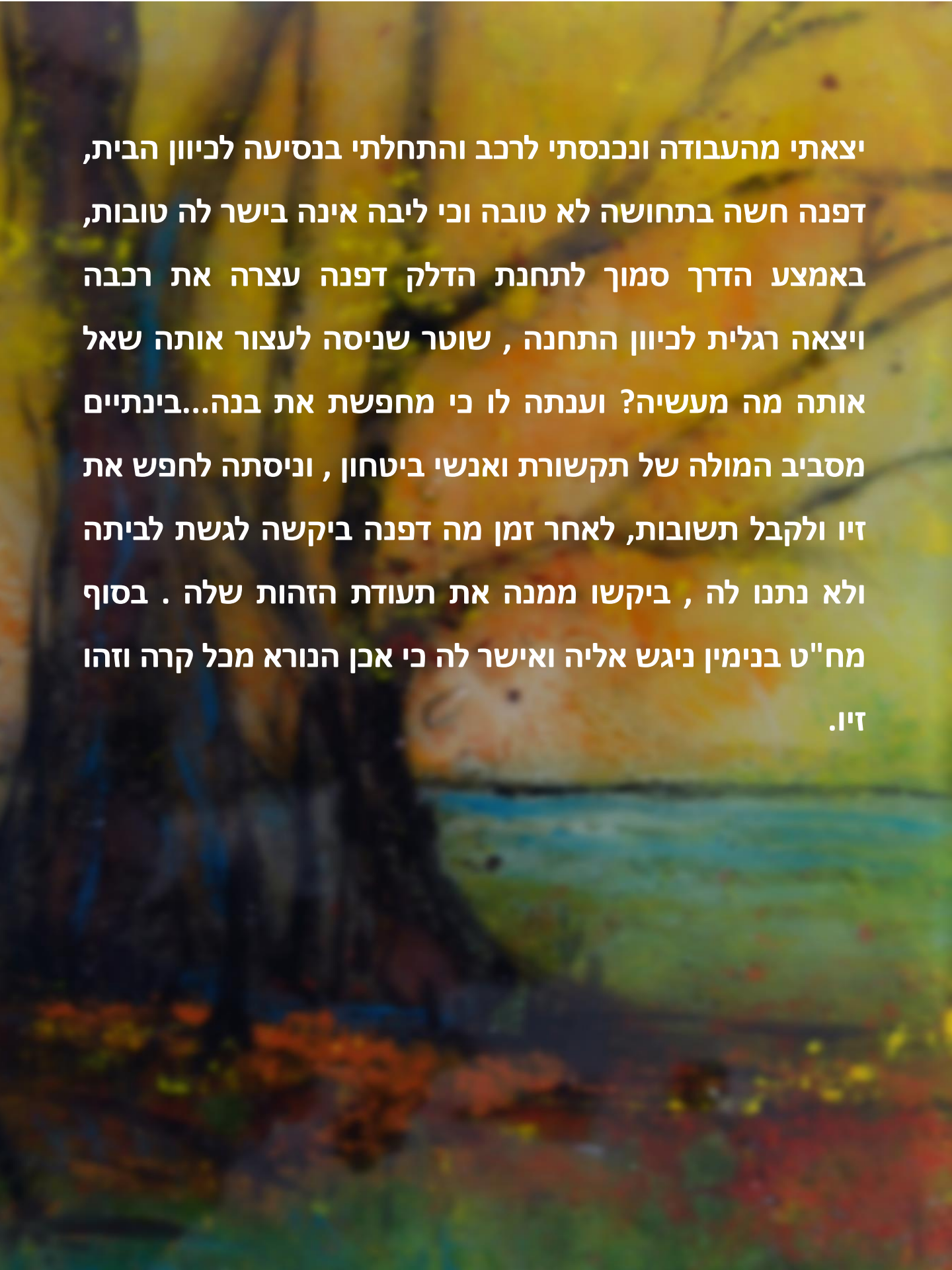

ביום חמישי שקדם לפיגוע זיו ביקש מאחד המילואימניקים להחליף אותו ביציאה לשבת, זיו מיהר לביתו להכין את הבית לקראת חזרתה של דפנה אמו מחו"ל. זיו דאג לסדר ולנקות את הבית ולהכין את המאכלים שאמו אהבה. זיו נסע לאסוף את אמו מנתב"ג ובדרך שעברו בכביש 443 ביקש מאמו שתשמור על עצמה, וסיפר לאמו על הכביש ועל המבצעים שביצע בגזרה זו, שזה היה הכביש שנוהג בו בקביעות.

דפנה מספרת בכאב כי ביום הפיגוע קיבלה הודעה שהיה פיגוע בתחנת הדלק בכביש 443, וישר מחקה אותה.

אחיה שוחח אתה ואמר לה לא לתדלק שם ולשמור על עצמה.

"בראש הקול הזהד לי...שזה הציר של זיו האם הגיוני שיהיה שם?... התקשרתי פעמיים לזיו ולא היתה תשובה, סימסתי לו שיחזור אלי. עדן שהיתה בבית התקשרה אלי בדאגה ואמרתי לה שאבא שוחח עם זיו יותר מוקדם. הרגשתי מועקה, עדן שהתקשרה שוב אמרה שהודיעו שהחייל ממחנה עופר".

יצאתי מהעבודה ונכנסתי לרכב והתחלתי בנסיעה לכיוון הבית,
דפנה חשה בתחושה לא טובה וכי ליבה אינה בישר לה טובות,
באמצע הדרך סמוך לתחנת הדלק דפנה עצרה את רכבה
ויצאה רגלית לכיוון התחנה , שוטר שניסה לעצור אותה שאל
אותה מה מעשיה? וענתה לו כי מחפשת את בנה...בינתיים
מסביב המולה של תקשורת ואנשי ביטחון , וניסתה לחפש את
זיו ולקבל תשובות, לאחר זמן מה דפנה ביקשה לגשת לביתה
ולא נתנו לה , ביקשו ממנה את תעודת הזהות שלה . בסוף
מח"ט בנימין ניגש אליה ואישר לה כי אכן הנורא מכל קרה וזהו
זיו.

חייל צה"ל, רב"ט זיו מזרחי הי"ד מגבעת זאב נרצח בפיקוד בכביש 443

היתה הפעם האחרונה שבה ראיתי אותו, לדפנה וליוזי היה קשר מיוחד וחוקי, "תמיד פינקתי אותו, הוא היה ילד כובש עם חיוך רחב, ברגעים קשים זיו ידע תמיד לתת לי את החיבוק ולנחם אותי. לפעמים היה נראה שהתחלפנו בתפקידים וכבר לא ידעו מי ההורה. בגלל שהוא תמיד דאג לי להיות אהוב קשבה, ללכת ולתת חיבוק כשצריך. עם זאת הוא תמיד היה הילד שלי, הייתי מצייקת לו כל ערב לפני שהולכים לישון לתת לי נשיקה; למרות שהוא היה מתבייש.

הוא היה אדם סקטן שתמיד חיבב לחקור ולהדעת כל דבר, ביישן, צנוע, הייתה לו חולשה מיוחדת למטוניות. עוד כשהוא היה קטן והייתי הולכת לאסיפות הורים בבית הספר, הייתי יושבת בקושי חמש דקות עם המורה. הוא היה תלמיד למופת.

החברים שלו אהבו עוד מתקופת הגן והוא תמיד היה מאוד מקובל ומוקפד בחברים. הוא למד בתיכון מכללת אורס, ואני זוכרת שלפני שהוא הגיע לגיל 18 עשיתי לו מסכת הפתעה וזו היתה המסיבה האחרונה שלו.

ביום שלישי הוא למנחות וזו בחלקה הצבאית בהר הרצל בירושלים, אלפים הגיעו ללוות אותו ברכיב האחרונה. "גם בארון קבורה הוא היה עם חיוך, אור ושלווה".

תושבי גבעת זאב נפרדו מתכירי חייל צה"ל, רב"ט זיו מזרחי בן 18, נרצח בפיקוד דקרוה בכביש 443, זיו מורחיו דל נדקר בתחנת הדלק "דור אלון", ליד בית חורון. כוחות רפואה בדעו בו פעולות החייאה אך בצעיר רב גאלצו לקבוע את מותו. המחבל גורד בידי כוחות הביטחון והוסל.

בראיון לעיתון גבעת זאב, סיפרה אימו דפנה על הבן שאיבדה ועל כך שבין רגע הוא הפכה לאם שכולה.

"זיו שלי, כשמו כן הוא, היה מקרין אור בכל מקום אליו הוא היה מגיע, אדם מיוחד עם רגישות לכל הסובבים אותו. תמיד תברותי עוד לכולם, זיו נקרא עיש סבא שלו ובאמת היה דומה לו מאוד, אם אבי היה חי היום הוא היה מת במקום ברגע שהיה שומע שזיו נלקח מאיתנו."

עוד הוסיפה, "זיו היה הריון לא מותכנן וברגע שהוא נהיה לעולם נקשרתי אליו. אפילו בברית ובכר מצווה שלו ודחה השמש, למרות שבשני האירועים מדובר בעונת החורף השמיים תמיד ירדו גשמים, היתה הפעם האחרונה שראתה גשמים דפנה: "בשבת האחרונה הוא היה אמור להישאר בבסיס, אבל הוא ביקש לצאת בשביל להביא אותי במיוחד לשדה התעופה, וזו

נשיא המדינה במוקד בבית האבלים

שר הביטחון במוקד בבית האבלים

מועצה מקומית גבעת זאב מרכינה ראש בעצב על נפילתו של החייל זאב מרכינה ראש בעצב

רב"ט זיו זכאי מזרחי הי"ד

תנחומינו להורים דפנה ודורון, לאחים לידור ועדן בתפילה שלא תדעו עוד צער וכאב

משתתפים בצערכם יוסי אברהמי ראש המועצה סגני, חברי המועצה ועובדי המועצה

פלאים זיו ומפיקים נגה נאה זיום בכל העולם

הריני להודיע כי

ח/8232332 טוראי זיו זכאי מזרחי ז"ל הועלה

לדרגת רב-טוראי

ביום י"א בכסלו התשע"ו, 22 בנובמבר 2015.

בשם המטה הכללי של צבא ההגנה
לישראל, מפקדיו וחייליו, הנני מביע את
השתתפותנו באבל הכבד.

יהי זכרו של רב-טוראי זיו זכאי מזרחי ברוך.

חגי טופולנסקי, אלוף
ראש אגף כוח האדם

15 בדצמבר 2015

ג' בטבת התשע"ו

משפחת יע"ד כואבת את מותו של החייל זיו מזרחי ז"ל

משפחת יע"ד מחבקת אתכם, ההורים דפנה ודורון והאחים לידור ועדן על נפילתו של זיו בנכם ואחיהם היקר. עצב וכאב ירדו על בית ספרנו עם היוודע דבר מותו של זיו. זיו בוגר מחזור תשס"ט בבית ספרנו ביטא בשמו את כל מהותו, ילד שובה לב, חייכן, צנוע, נעים הליכות ומידות. זיו פניו הקרינו על סביבתו והפכו אותה לטובה ונעימה יותר. בפנית הזיכרון שהקמנו בבית הספר לזכרו של זיו בטאו באלבום ילדי ביה"ס, קטנים וגדולים רגשות צער וכאב לצד מילות עידוד ותמיכה במשפחה. במהלך השבעה קבלו בני המשפחה את האלבום בהתרגשות רבה.

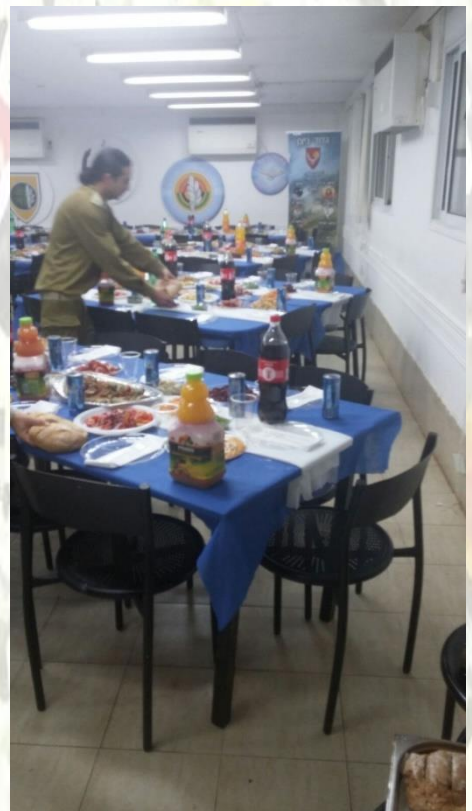

משפחת מזרחי היקרה, בתפילה שלא
תדעו עוד צער וכאב
אוהבים,
משפחת בי"ס יע"ד

הנצחה

ביום הולדתו ה-19 של זיו ז"ל הגיע השף משה
אביב וצוותו לבשל לכל חיילי גדוד ניצן לזכרו
של זיו.

ביום הולדתו ה-20 של זיו יצאו אמו דפנה אחיו ואחותו
וחבריו לחלק כארבע מאות פרחים במסגרות הלימוד בו
למד זיו ז"ל

מכינת עמיחי כרמים - מכינה קדם צבאית לנוער לפני השרות הצבאי
קיימה מסע במדבר במשך חג החנוכה
ובכל יום במסע הם ציינו יום לחייל גיבור שנפל במילוי תפקידו.
ביום שלישי נר שלישי של חנוכה.
ציינו החניכים את זיכרו של זיו
לבשו חולצות עם תמונתו, סיפרו ולמדו עליו.

**כביש 443 זוכר את רב"ט
זיו זכאי מזרחי.**

מרוץ גבעות זיו ה-I 2016 "סור מרע ועשה טוב"

לזכרו של רב"ט זיו זכאי מזרחי שנרצח בפיגוע חבלני בתחנת הדלק בכביש 443, יא' בכסלו תשע"ו

המרוץ יתקיים ביום שישי י' בחשוון 18/11/16

מסלול לרוכבי אופניים | מסלול ריצה | מסלול הליכה
מקצועי כ-20 ק"מ על הכביש

המרוץ יצא ממחסום מכבים רעות
ויעבור דרך תחנת דלק דור אלון,
מחסום מחנה עופר, נקודת סיום גבעון מזרח

בתכנית:

- 06:30 - התכנסות מחסום מכבים רעות
- 07:15 - הזנקה רוכבי אופניים מקצועיים מסלול ארוך
- 08:30 - הזנקה רצים מחסום גבעת זאב מחנה עופר
- 09:15 - הליכה משותפת מהכניסה לגבעת זאב
- 10:15 - טקס הסרת הלוח "זיו" במעמד ראש המועצה המקומית גבעת זאב מר יוסי אברהמי
- 12:00 - סיום

להרשמה - מתל"ס גבעת זאב: 02-5363388

דפנה מזרחי: 050-7434732 | גליה עמר: 052-3460386
עדן מזרחי: 050-9249991 | דורון מזרחי: 050-3071822
(ניתן לשלוח הודעת SMS)

- האירוע מאובטח ע"י משטרת ישראל וצה"ל
- תחנות ריענון מים וחטיפי בריאות
- כל משתתף יקבל מדליה וחולצה

מרוץ אופניים וריצה לזכרו של זיו.

חיל איסוף קרבי ביום ניווט לזכרו של זיו

גן משחקים על שם זיו בגבעון מזרח.

אנדרטה לזכרו של זיו בגדוד ניצן שבקסריה.

לוח זיכרון לבוגרי בית הספר אורט בגבעת רם
ירושלים

הכנסת ספר תורה לע"נ של זיו
זכאי ז"ל

כותבים לזכרו של זיו

מתוך דברי ההספד של דפנה אמו של זיו ז"ל במלאת חודש להירצחו

זיו היקר,

קצת קשה לי לדבר עלייך בלשון עבר, למרות שנפרדתי ממך ולמרות שאני בעיצומו של מסע ההלוויה הזה. זה לא נתפס שאתה כבר לא אתנו.

לעיתים אני יושבת ומחכה לך שתחזור, בעיקר בימי חמישי שהיית שב מהצבא הביתה. הזמן חולף. השמש זורחת, שוקעת, ואתה לא מגיע... אתה לא נכנס בדלת כמו פעם, אתה לא מבקש ממני לגהץ לך את המדים. כשאני מכינה את האוכל האהוב עלייך, אני מחייכת, וכשאני מניחה את הסיר על השולחן ההבנה שאתה לא פה משתקת, והדמעות אותי חונקות.

מצאתי את עצמי בזירת האירוע, רועדת ומבוהלת. מפלסת את הדרך מהאנשים והשוטרים שהציפו את המקום, התפללתי בליבי שהקצינים יגידו לי אחרת, אבל זה לא קרה.

אני זוכרת את החיבוק האחרון שלנו, זה היה ביום ראשון על הבוקר, אני לא יודעת איך אפשר להתגבר על אובדן של ילד, הסביבה הקרובה אומרת לי שאלמד להתרגל, אבל אני שואלת איך אפשר להתרגל לדבר כזה?

אני מרגישה בסחרור, בחיי היום יום אני לובשת מסכה, שמאפשרת לי לתפקד, אבל הדבר היחידי הוא, שאליו אני מחכה הוא לחזור הביתה, לשבת בחדר שלך. לבכות לתוך הכרית שהיית ישן עליה.

חלק בי חסר, החלק הזה הוא אתה יקירי.

אחד הדברים שמאוד אפיינו אותך, הוא הדאגה לאחרים. תמיד רצית שלאמא יהיה טוב, תמיד שמרת על שלום בית. אני שמחה שחברייך ראו בך את מה שאני ראיתי ילד טוב ומדהים, אכפתי שתמיד מוכן לעזור. היית המלאך השומר שלי, חבר נפש אמיתי וטהור. זה שמאחד את כולם. הציפייה שתחזור קיימת אצל כולנו, ההבנה שלא צובטת את הלב כל פעם מחדש. אני מבקשת דבר אחד אחרון, סלח לי. סלח לי שלא הייתי שם לשמור עלייך.

אני אוהבת אותך ואעשה הכל כדי שיזכרו אותך, גיבור שלי, גיבור של העולם ילד, אתה כל כך חסר. תשמור עלינו מלמעלה, תשמור על העולם ילד כי אנחנו כבר לא מצליחים.

מתוך דברי ההספד של דפנה אמו של זיו ז"ל במלאת שנה להירצחו

אוי זיו, זיוי שלי, אוי שנה עברה עלינו בלעדייך.

כבר שנה לא שמעתי את צחוקך, לא ראיתי את העיניים היפות שלך נוצצות משמחה, כבר שנה לא נכנסת בדלת הבית.. והרי אני מחכה..
הלב שלי מסרב להאמין, מסרב להבין, אני עדיין מחכה שתכנס בדלת ותקרא "אמא הגעתי"...

התחושה שריחפה מעל השנה הזו, היתה תחושה של המתנה, אוסף ארוך של רגעים בהם היה נדמה לי שרק יצאת לאנשהו ותכף אתה חוזר. אוסף ארוך של רגעים כואבים של התפכחות. דמיינתי לעצמי שאתה בקורס, או אולי במסע בדרום אמריקה ותיכף אתה חוזר. חיכיתי כאילו משהו צריך לקרות, הציפיה המתוחה, השקטה והלא הגיונית שמשהו ישתנה... שאפתח את דלת חדרך ואתה תהיה שם, כמו כל פעם שהתעוררתי באמצע הלילה לבדוק שהגעת מבילוי. שהמטעמים שכל כך אהבת והכנתי במיוחד בשבילך לא יהיו כל כך תפלים עכשיו. המתנתי שמשהו ישתנה.

זיוי, לאמא נגמרו התירוצים. הבטחתי שאעשה הכל שלא ישכחו אותך. ואתה מכיר אותי, לא יכולה לשבת רגע. העסקתי את עצמי בכל הקשור להנצחתך ולכך שיזכרו את האדם המיוחד והטוב שהיית.
אז רציתי לשתף אותך בדברים שעשינו:

הגדוד שלך הכניס ספר תורה לבית הכנסת לעילוי נשמתך. גן שעשועים וספורט מפואר הוקם על שמך בגבעון "גן-זיו". הבטחתי לך שאת יום הולדתך ה-19 נחגוג במסעדה של אביב משה, אבל לאסוננו לא הגעת לגיל 19, אז ציינו את יום הולדתך בגדוד שלך ואביב התגייס והגיע לבשל עבור חבריך לגדוד. גל עד הוצב בתחנת הדלק בה נגדעו חיך. ביום הזיכרון לחללי צבא הגנה לישראל, בנוסף לטקס הכללי, עשינו יום זיכרון פרטי לזכרך, במועדונית בגבעון והגיעו עשרות אנשים שרצו לזכור ולהזכיר אותך. מידי שבוע מתנהל בבית לימוד תורה לעילוי נשמתך. פעם בחודש אנחנו עושים סעודה לעילוי נשמתך. וביום שישי הקרוב יתקיים מרוץ גבעות זיו לזכרך.

בטח היית גאה בי אם היית פה לראות.

מה עוד קרה בשנה האחרונה?

בארוחות ליל שבת, אני יושבת במקום הקבוע שלך ואנחנו מנהלים שיחות עלייך. נזכרים בכל מה שאהבת. אתה נוכח בכל שיחה, בכל מה שעובר עלינו.

אהבת תמיד סדר, החדר שלך עומד מסודר ואסור לאף אחד לגעת... תמיד דאגת לכולנו, אני מנסה להמשיך בדרכך, ולדאוג ללידור ועדן למרות שלפעמים נראה לי שאני לא כל כך מצליחה, אבל הם יודעים שאני משתדלת.

יום רודף יום ועל פני השטח אנחנו בשגרה... ובפנים אנחנו נלחמים לאחות את השבר הגדול של לכתך.

כמו שאמרתי, החלטנו ליום השנה להנציח אותך בצורה ייחודית, לנסוע במסלול רגעי חייך האחרונים בכביש 443, דווקא במקום שנגדעו כל חלומותיך ושם הזמן עצר מלכת, אנחנו רוצים לקיים חיים.

אז מה יהיה הלאה? אני לא יודעת, ואני פוחדת לחשוב.

אשתדל ליצור שיגרה, אשתדל להצליח לשמוע שירים שהם לא רק שירי זיכרון, אשתדל להיות יותר בשביל לידור ועדן, אשתדל להיזכר בי... כפי שאהבת אותי, כפי שאהבתי אותך, כי אני יודעת שזה היה משמח אותך.

"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, ואת המוות ואת הרע –

ובחרת בחיים"

(דברים ל')

דורון אביו של זיו ז"ל כותב לזכרו

מי יודע את דרך השכול, הוא שובר ומכה נוחת לפתע, מבקיע את חומת הבית, חותר מבעד לדלת, אינו מבחין בין אמא לאבא, בין אח לאחות, משאיר אותם כואבים, דואבים, בודדים, אין לו מעצורים ואין לו רחמים. נתבקשתי לכתוב על סיפור חיו של זיו בני ואכן התיישבתי עם דף ועט ואני כותב מתוך זיכרוני והשורות קצרות איזה סיפור חיים יכול להיות לבחור כה צעיר בשנים.

אספר לכם על זיו בני, זיו נולד בבית החולים "ביקור חולים" שבירושלים בשבת 15 לפברואר 1997 זיו כשמו כן הוא אור לכל הסובבים אותו ילד צנוע ושקט, עם חיוך רחב וביישני שכל כך אפיין אותו, בנפשו פנימה היה בעל כח הבנה ונחישות שיצאו לאור בעוצמה, זיו גדל בגבעון הישנה והתחנך בבית הספר הממלכתי "יעד" שבגבעת זאב המשיך לימודיו בחטיבת ביניים וסיים בתיכון מכללת אורט בירושלים, זיו היה חבר אמת לחבריו ובכל הזדמנות חיפש את קרבתם, והם ידעו שעל זיו אפשר לסמוך וכל מה שעשה עשה בלב הרחב והגדול שלו, היה לו הומור ציניקני והוא ידע למצוא בכל אחד את נקודת החולשה ולהפוך אותה לצחוק גדול, עוד לפני סיום לימודי התיכון יצא זיו לקד"ץ נהיגה והתגייס לצה"ל בראשון לספטמבר 2015 כנהג בחייל הלוגיסטיקה ושובץ לשירות במחנה עופר במחלקת הרכב שם הוכשר לנהיגה על כלי רכב צבאיים נוספים וסיים במהרה, כבר שם במחלקת הרכב זיהו את הפוטנציאל הטמון בזיו שרצה לתת ולתרום, יום אחד היה חסר נהג מבצעי ביחידת איסוף המיידע של חייל המודיעין שבמחנה עופר וממחלקת הרכב נדרש נהג חילופי למשימה וכמובן שזיו נשלח גם שם ביחידת איסוף המיידע התאהבו בזיו ונשלחה בקשה למשוך את זיו ממחלקת הרכב אל המודיעין וכך היה זיו הפך להיות נהג מבצעי קרבי תומך לחימה בפלוגת "ניצן" 636 של חייל המודיעין.

"sms אבא תתקשר למחנכת שלי ותבקש לשחרר אותי משעת אפס, תגיד שאני צריך ללכת למרפאת שיניים" ואני עונה "בסדר" אני מתגעגע להודעות ממך, מתגעגע לשמע המילים "אבא אני אוהב אותך" מתגעגע לשמוע את קולך בצד השני של הטלפון, "הה אבא מה קורה" מתגעגע "אבא אני צריך כסף" מתגעגע לימי שישי בצהרים בתחנת האוטובוס בגבעון אוסף אותך ואתה מקפיץ אותי הביתה ולוקח את הרכב לשבת, מתגעגע למראה הבחור העומד על סף המדרגות בדירתי עם ג'ינס מקופל מעל נעלי הבלנסטון וטריקו ירוק, מתגעגע לארוחות שלנו בסטיקייט סימה בשוק ולא שוכח להזמין עבורך מנה מעורב עם צ'יפס בלי סלט.

כידוע לכם אני אח שכול שכלתי את אחי אלון מזרחי בפיגוע התופת בקפה "הילל" בשנת 2003 כשנפל עלי אסון שני ושכלתי את זיו אני מנציח את זכרם של אהוביי יחדיו ומספר את מעשה גבורתם זוהי המסורת שלי ואלו הערכים אותם אני מבקש להטמיע בדור ההמשך הצעיר.

אשריי הבנים שזכו להרים את קרן עמם, אשרי העם שזכה לבנים וחיילים שכאלה, יהי זכרם שמור בליבנו עד עולם אמן...

זיו היה אחי הקטן, חבר אמת, בעל גמילות חסדים, עשיר בנפשו
ושמח בחלקו. אדם צנוע וביישן, מלא שמחת חיים ואהבת ישראל.
איש רגש, איש של אמת, איש של חסד, נאמן לכל אדם. בעל מידת
הנתינה ותמיד מעומק הלב. מאיר פניו, מקבל כל אדם בסבר פנים
יפות.

זיו הגיע אלינו ביום שבת קודש ומאז קיבל את התואר "התינוק של
אמא" מלאך קטן מתוק מדבש, כבר בגיל שנה הוציא רישיון על
ה"בימבה", ובגיל שנתיים למד לנהוג ביד אחת. כאשר שמאל
אוחזת בהגה וימין אוחזת ב"תפוצ'יפס".

חוויה וזיכרון אחרון בליבי מהרגעים האחרונים טרם נפרדנו. לראות
כיצד דאגת לאמא, טרחת, יגעת ועמלת קשות כאשר שבה חזרה
הביתה מחו"ל. דאגת שהבית יהיה מסודר ונקי כפי שאמא אוהבת,
דאגת שתמתין לה ארוחה חמה, דאגת לשאול לכל צרכיה.
ולא רק כאן אלא תמיד וזאת כדי שתמיד תהיה מאושרת.
יש לי הרבה מה ללמוד ממך במצוות כיבוד הורים.

מזמור אחד שנחרט עמוק בליבי מאז שהלכת, מזמור אחד של יום
שבת קודש ביום שבו הגעת אלינו, מזמור שילווה אותי לאורך כל חיי.
"מלאים זיו ומפיקים נוגה מלא זיווים בכל העולם"

(מתוך אל אדון על כל המעשים)

שלך תמיד
אחיך לידור

זיו שלי,

אני יודעת שאתה שונא שאני קוראת לך ככה, אחרי שנה אני נכנסת לווטס אפ שלך וחושבת בכלל מאיפה אני מתחילה לכתוב לך. בראש אני יודעת שאתה בחיים לא תקרא את ההודעה הזו, בלב...בלב אני מרגישה אותך כל כך קרוב, אני יודעת שאתה מקשיב לי. אני לא מסוגלת בכלל לדבר אלייך בלשון עבר. אתה קולט שעברה למעלה משנה. אני מבטיחה לך שאם הייתי יודעת שזה מה שיקרה אני לא הייתי נותנת לך לצאת מהבית. אני הכי מצטערת בעולם שלא הספקתי להתקשר אלייך לפני ולהגיד לך כמה שאני אוהבת אותך, זה כבר היה מאוחר. אני יודעת שאתה יודע שלא התכוונתי לכל מילה רעה שאמרתי לך, בחלומות הכי רעים לא דמיינתי שזה יקרה. אני כל יום מחכה לטלפון ממך, שתתקשר ותגיד לי "עדן איפה את? מה את עושה? עם מי את? אני רעב...מתי את באה לבשל לי?"

אני עד היום לא מסוגלת להכין את המאכל שהכי אהבת, המחשבה שלא תאכל אותו שוברת אותי. כל יום חמישי אני מחכה שתחזור מהבסיס לבית, שתדפוק כמו משוגע על הדלת ושאני אפתח אותה ותעמוד עם תיק. אני אפילו מתגעגעת לריבים שלנו, כי אין עם מי לריב.

מאז שהלכת כל שיר מזכיר לי אותך, החברים שלך הפכו להיות החברים הכי טובים שלי, אני מדברת עם לירן כמה פעמים ביום, מנסה להשלים את החסר אבל זה בלתי אפשרי. אין כמעט לילה שאני לא חולמת עלייך. אני אספר לך מה קרה בשנה האחרונה מאז שהלכת...

אמא לא מפסיקה להנציח אותך עם כל הקושי והכאב היא עומדת על הרגליים רק בשבילך.

אבא מרוסק רק אומרים לו "זיו" והוא בוכה, כל פעם שהוא עושה נסיעה ועולים חיילים עם מדים הוא מתפרק, לידור שקוע עמוק בדת, לומד כל היום. אם היית רואה איך הוא מתלבש ונראה היום בטוח היית נשפך מצחוק...אפילו מגבעת הוא קנה.

ואני מנסה להעביר את החיים, לא מזמן התחלתי להפנים שכנראה אתה לא תחזור. אני הבטחתי לעצמי כל מה שעשיתי בשנה האחרונה וכשלתי בו רק ימים אותי למעלה. אני יודעת שאם היית פה עכשיו היית אומר לי : "עדן עזבי... אותך מהשטויות תעשי רק מה שאת אוהבת" ואני מבטיחה לך שאני ילך עם החלום שלי שהפך להיות גם החלום שלך אני הולכת לעשות אותו גם בשבילך. מלאך שלי אני

מבקשת ממך שתשלח לנו כוחות כי פשוט אין. ובבקשה תשמור על אמא אבא ולידור. עוד חודש וקצת לידי מתחתן. כמה חיכית לרגע הזה אני לא יודעת... איך אפשר לשמוח בלעדייך, אני יודעת שאתה אתנו בכל רגע נתון ושומר עלינו, ומשגיח כמו שעשית עד נשימתך האחרונה. אני יודעת שאני לא באה לבקר אותך הרבה, אל תכעס עלי פשוט קשה לי, אם אני באה עם אנשים אני לא יכולה להתייחד אתך, ואם אני לבד אני מפחדת שאני לא אצליח לקום. אין יום שאני לא מדברת אתך. לא הייתי אומרת לך את זה הרבה אבל אני אוהבת אותך. וכל יום שעובר אני מתגעגעת אלייך יותר. אני יודעת שאתה נמצא במקום טוב יותר, אני רק מקווה שטוב לך ושיש מי ששומר עליך.

שלך תמיד

עדן

קמתי היום בבוקר לא במצב הכי טוב, חסר סבלנות, עצבני, לא מרוכז וטרוד במחשבות. הבוקר הראשון מאז שאני על מדים שאשכרה היה לי קשה, ולא מהתנאים או המטלות והזמנים. כי עם זה כבר למדתי להסתדר, והתרגלתי למציאות הזו. אך מה שבאמת הקשה עלי ולמה שעדיין לא התרגלתי הוא להווה בלעדייך. בדרך כלל אני מצליח להדחיק את המחשבות עלייך ולעבור את היום בלי דמעות ולשמור את הראש מעל המים כשלא כיף לי, אבל להגיד את האמת היום התפרקתי. פחדתי מהיום הזה מאוד לא רציתי לציין את יום הולדתך בבכי, במקום לשבת אתך ולחייך.

אם הייתי יכול הייתי מאחל לך את כל הטוב שיש בעולם ומחבק לך את הצורה, אבל אסתפק בלכתוב את המילים הללו, לבכות ולהתגעגע אליך.

יומולדת שמח אחי, תמיד אוהב אותך.

יאיר.

זיו זיווש שלי, אני אפילו לא יודע מאיפה להתחיל. עד היום לא היה לי את האומץ ולא דיברתי על כלום, עד הרגע הזה שאני חוזר לבסיס ומוצא את עצמי שולח לך הודעה: "אח שלי תגיד על איזה קו כדאי לי לעלות" ואז שם קיבלתי את הסטירה. אני פתאום תופס את הטלפון ונהיה נבוך איך שכחתי שאתה פיזית לא אתנו.

אבל בלב שלנו אתה תמיד היית ותמיד תהיה גיבור שלי, גיבור ישראל.

לא ייתכן שזה קרה, הייתי שם את הראש שלי במקומך. אני לא אשכח בחיים כמה שאמרת לי, "תבוא כבר למחנה עופר, תבוא כבר משעמם לי בחדר לבד". כל יום היית מתקשר ושואל איך בטירונות? איך בקורס? לא נתפס לי כל זה, כמה רצינו להיות ביחד. לשפץ את החדר שהיה לנו בסדיר ועוד תכנונים מפה ועד לירח.

אחי הקטן, אתה חסר לי אני אוהב אותך אהבת אמת. אם יש משהו שאני מאחל לכל ילד בעולם זה לקחת רבע ממה שהיית.

ילד צנוע, ביישן ילד טהור. היית הזיו שלי, כל דבר קטן שרק היה לך על הלב היית בא ומתייעץ איתי. אחי הקטן אני לא יודע איך אני עובר את החיים האלה בלעדייך. הכל היה כבר מתוכנן ומסודר וזה חמק לי מבין הידיים. אני זוכר שבמוצ"ש האחרון ישבנו אצלך והכנו תיק ביחד, ביקשת ממני לבוא לבקר אותך בשבת בהר גילה, אז אני מבטיח לך כל שניה שתהיה לי אני אבוא לבקר אותך, רק לא בהר גילה.

זיו שלי, אני מקבל ממך כוחות להמשיך וכן לעשות מה שרצינו. אם לא בשבילי אז בשבילך.

בא לי עכשיו רק חבק אותך ולהציק לך ולנשק אותך בלחי, את הנשיקות שהיית מתעצבן עליי.

איך כל יציאה, כל ערב היינו מגיעים למצב שאנחנו נשארים לבד ויושבים וצוחקים על החיים.

איך במוצ"ש האחרון חזרנו מרועי והתעקשתי ללוות אותך לבית, ולפני שהלכתי היה לנו את החיבוק שלנו.

במוצ"ש שהחזרנו את אבא שלך מהעבודה ישבתי איתו באוטו ודיברנו עלייך, וביקשתי ממנו שנלך לבקר אותך בשבת. הבטחתי לו שאני תמיד אשמור עליך לא משנה מה.

והכל נעלם לי ברגע. זיו שלי אני אוהב אותך אהבה טהורה, אתה תמיד תשאר החבר הכי טוב שלי, לא משנה מה אני יודע. שאם יש לי את הדבר הכי קטן בעולם אתה פה בשבילי.

יש לי בקשה אחת ממך גיבור שלי, תשמור עלינו מלמעלה, תחזק את כולם אהוב ליבי. אני לא יודע מה לרשום כבר. כל כך בא לי לשבת איתך עוד 5 דק' לראות אותך, להרגיש אותך ולשחרר אותך כמו פרפר. זיו שלי אתה תמיד פה איתי אני מעריץ שלך גיבור ישראל.

אוהב לעד

אוריה

זיו היקר, תלמידי מכיתה יב' 1 מחזור ל"ט מכללת אורט ירושלים.

כשאני שומעת את השיר "שמור על העולם ילד" דמותך מצטיירת מול עיניי, "גיבור של העולם ילד עם חיוך של מלאכים" החיוך שלך היה מקסים, לבבי, שבה את לב המתבוננים בך וגם היית גיבור.

גיבור של עם ישראל ושלנו. גם שנפגעת הצלת את הקצינה שהיתה אתך. זיו לפני שנה הלכת מאתנו באחר הצהריים אחד הודיעו לי שנרצחת, לא אשכח אף פעם את שיחת הטלפון שקיבלתי מעמית משה, ששאל אותי מה שלומי? עניתי ... בסדר גמור, ומה שלומך? ותשובתו היתה את כנראה לא יודעת... והוא המשיך בעדינות, שמעת על הפיגוע שהיה בכביש 443? וכבר הבנתי שמשהו רע קרה. וכששאלתי מי? ענה לי... זיו. מאותו רגע חיי וחיינו השתנו.

שנה בלעדייך! ואני מנסה לדמיין מה היה קורה אתך בשנה זו. היית שנה 4 חודשים בצבא, גאה במה שאתה עושה, מטייל עם חברייך הטובים, עובר את הבגרות באנגלית במועד חורף, משמח את הורייך דפנה ודורון. וממשיך לגדול עם אחיך ליזור ואחותך עדן. אולי גם היתה לך חברה ואני בטוחה שהיא היתה מאושרת אתך.

אנחנו, אני וחברייך לכיתה המשכנו הלאה. מי בצבא, מי בעבודה, אך אף אחד מאתנו לא שכח אותך ולא ישכח אותך. התלמיד השקדן בכיתתנו זה שתמיד עזר לזולת, נתן להעתיק שיעורי בית והיה הבורר בכל מה שהיה צריך הכרעה בכיתה.

במהלך שנה זו העברנו בנינו תמונות שלך, נפגשנו באירועים שונים ודיברנו עלייך, גם צחקנו מבדיחות הקשורות אלייך. אהבת את חברי הכיתה והם אהבו אותך. טקס יום הזיכרון בבית הספר הוקדש לך, בכינו, כולם בכו.

זיו, גם ללא השיר דמותך נמצאת פעמיים רבות מול עיניי בעיקר שאני נוסעת לבקר את נכדיי וילדיי במודיעין, ועוברת דרך המקום המקולל שבו נרצחת, תחנת הדלק.

במהלך השנה בזכותך יצרתי קשר חם עם אמך דפנה והצלחתי להכיר טוב יותר את אביך דורון, קודם ראיתי אותם רק באסיפת הורים. יש לך הורים מקסימים האוהבים אותך מאוד מאוד. ובכן זיו שלנו שמור על העולם ילד, כי אנחנו כבר לא מצליחים. מתגעגעת וכולנו מתגעגעים.

חנה כהן.

את זיו הכרתי ממש במקרה, מקרה שישאר איתי תמיד בכל יום ובכל שעה. זיו הגיע אלי לאחר ששמע על תפקיד נהג מבצעי בגדוד איסוף קרבי, שנמצא במחנה עופר. פגשתי את זיו לראשונה בכנס שעשיתי לנערים טרם גיוסם לצה"ל, מיד קלטתי שזיו בעניין ואני הולך להרוויח בגדול!

זיו ישר התעניין, שאל והראה שהוא לגמרי בעניין. כמובן שהלכנו ביחד לחניית הרכבים וזיו שאל אותי, "אני הולך לנהוג על כזה וכזה?... אמרתי לו שכן", זיו שמח ודאג לצלם כמה תמונות.

כבר באותו היום זיו חתם על מסלול נהג מבצעי וביצע את ההכשרה טרם הגיוס לצה"ל על הצד הטוב ביותר.

לאורך כל זמן הגיוס זיו הראה שהוא ראשון לפני כולם, בגיוס, בהכשרה ובקליטה.

זיו הגיע אלי לגדוד לאחר חודשיים של טירונות והכשרה, ומיד נכנס לעניינים, למיטב זכרוני מעולם לא נתקלתי במוטיבציה כזו לשירות. בקליטה חדה ומהירה של נהג גדוד, ואכן תוך שבועיים מיום סיום הטירונות זיו היה מוצב בפלוגת בנימין כנהג מבצעי, לאחר שסיים הכשרה על ארבעה כלי רכב שונים, דבר נדיר ביותר.

זיו ילד מיוחד במינו, כאבי הגדול על פרח מתוק ושובב שנדמה לרגע שהוא כבר חוזר מהנסיעה שיצא אליה לפני רגע. רגע לפני הנסיעה האחרונה הבטחתי לזיו פליז חדש והוא כבר אמור לחזור, לצערי זיו לא חזר. זיו שלנו נרצח על כביש 443 במהלך איסוף נתונים מבלון התצפית שמרחף בכביש. זיו השאיר בנו חותם, יום יום שעה שעה.

ילד אהוב על כולם שרק רצינו ממנו עוד, הכאב ממשיך לצמוח עם ההבנה שאיבדנו ילד שהיה כל כך אהוב, מצחיק, שכולו נתינה ושובבות כאחד. אכן אלוקים לוקח את הטובים ביותר, אין ספק שזיו מהטובים ביותר שהכרתי בחיי בצבא ובאזרחות.

כל יום, כל נסיעה, כל לילה לפני השינה, תישאר חלק מחיי לנצח.

נזכור ולא נשכח אוהב ומעריץ אותך

יוסי כהן קצין הרכב שלך.

זיו הגיע לפלוגה לאחר שהתגייס במסלול ייעודי לקראת היותו נהג מבצעי בגדוד "ניצן".

כשהגיע לפלוגה זכינו להכיר מעבר לנהג מקצועי, ילד מקסים ומחייך, ביישן אבל עם יכולת להיכנס תוך שניה אל הלב. זיו לא הסתפק בנהיגה, הרחיב אופקים והתעניין כל הזמן בגזרה המבצעית והתגאה בכך שכנהג בפלוגת עוטף בנימין, הוא זוכה להגן על ביתו, חבריו ומשפחתו.

גם ברגעיו האחרונים זיו הפגין את אופיו המיוחד והערכים שבו, ובכוחות שלא ניתן להבין מאין הצליח לגייס, לאחר שנפצע הצליח לבצע ירי לעבר המחבל, מתוך רצון להגן על הסמ"פ ושאר הסובבים אותו.

זכינו להכיר את זיו לתקופה קצרה בלבד, אך ההיכרות הקצרה עמו וההיכרות עם משפחתו וחבריו, אנו יודעות שזכינו להכיר ולעבוד עם אדם מדהים, שהפיץ סביבו אור ושמחה בכל מקום שאליו הגיע. זיו מלווה אותנו בכל צעד...

תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים.

אופיר, ספיר וגלי.

מפקדות פלוגה ט' גדוד 636 חיל האיסוף הקרבי

זיו שלי אני מתגעגע כל כך אח שלי, אתה כל כך חסר לי.

אני מרגיש את זה כל שניה, קשה לי פה בלעדייך יפה שלי .

רציתי לספר לך שאני כבר לא בוכה כמו פעם, כן אני עדיין בוכה אבל בוכה עם חיוך, אחי שכנעתי את עצמי שטוב לך איפה שאתה נמצא. אחי לי אולי לא טוב שאתה לא פה לידי אבל זה מה שיש, אין לי משהו אחר. אני מוצא נחמה בדברים אחרים, באהבות ישנות שלי ושלך, במכוניות שלנו.

אני מתגעגע אלייך אלי באמת מתגעגע, לא עובר יום שאני לא חושב כמה אני רוצה להיות אתך.

שלך תמיד,

חברך הטוב לירן.

לישראל	ההגנה	צבא
03180	דואר צבאי	יחידת
התשע"ו	בכסלו	י"ד
2015	בנובמבר	26

משפחת מזרחי היקרה,

יקירכם, רב-טוראי זיו זכאי מזרחי, זיכרונו לברכה, נפל חלל ביום י"א בכסלו התשע"ו, 23 בנובמבר 2015, במהלך פעילות מבצעית בגזרת בנימין.

זיו, זיכרונו לברכה, התגייס לצבא ההגנה לישראל בספטמבר 2015 לתפקיד נהג משא ושובץ לגדוד "ניצן". בתחילת נובמבר, בתום קורס נהיגה בבסיס הדרכה של חיל הלוגיסטיקה, הגיע זיו לגדוד. במהלך ההכשרה בגדוד השיג זיו הישגים גבוהים, כשהוא מביא בכך לידי ביטוי את שאיפתו למצוינות. לאחר שהוסמך, הוא שובץ כנהג בפלוגת עוטף ירושלים ובנימין.

במהלך שירותו ביחידה, הכירו חבריו של זיו חייל בעל ערכים שהיה חבר של אמת, אדם בעל יכולות אישיות גבוהות ועם זאת – עניו. זיו השכיל ליצור יחסי אנוש מעולים עם חיילי הגדוד, תוך שהוא מפגין חוש הומור ומייצר סביבו אווירה נעימה.

לאחר שנדקר ונפצע באורח אנוש, לא ויתר זיו וביצע ירי. מעשה ראוי לציון זה מהווה ביטוי לרוח הלחימה לה אנו מצפים מחיילי צבא ההגנה לישראל, ואשר אפיינה את זיו.

משפחת זיו, אין נחמה במילים אל מול האסון אשר פקד אתכם, ואין בהן להקל מן הצער. בשעה קשה זו מבקש אני, בשמי ובשם מפקדי גדוד "ניצן" וחייליו, להשתתף באבלכם הכבד. מבטיחים אנו לעמוד לצידכם בכל אשר נידרש.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

ניר ישעיה, סגן-אלוף

מפקד היחידה

דברי סיכום

בתחילת השנה דיברו אתנו על המחויבות האישית, שמענו על כך לראשונה וזה לא היה מוכר לנו. אחרי שהבנו את המשמעות של המחויבות האישית, החלטנו שכדאי להיות גאים בעצמנו ולהרגיש עשייה בעלת סיפוק וערך עליון. לכן לקחנו על עצמנו את פרויקט אלבומי הנצחה, שבה אנו הנצחנו שני בוגרי ביה"ס שנרצחו על אדמת ארצנו בהגנתם על המולדת.

התחלנו את המחויבות עם חששות והתרגשות היו לנו המון שאלות... האם זה מתאים לנו? האם נעמוד בזה? איך ישפיע עלי ואיך נגיב?

כשהבנו את משמעות השליחות שלקחנו על עצמנו הלכנו על זה בכל הכוח, כל החששות והפחד עברו לרצון גדול ולכח מניע, לרצון ענק להשקיע. החייל שעליו למדנו וחקרנו הוא זיו מזרחי ז"ל, עכשיו אנו מרגישים שאנו מכירים אותו כל כך טוב ומרגישים החמצה על כך שלא נוכל להכיר אותו בחיים.

המפגש עם המשפחות גרם לנו להפוך לאנשים יותר שמחים, ונכנסה בנו ההבנה על שאנו צריכים להודות על מה שיש לנו בחיים, הכל נכנס לפרופורציות.

המפגשים היו מאוד מרגשים, בכינו, צחקנו, עבדנו צילמנו והתרגשנו והתחברנו כאילו אנחנו משפחה אחת גדולה.

אנו שמחים שלקחנו חלק בפרויקט שום דבר לא יוכל לרפא את כאב המשפחות אבל זה שאנחנו איתם ונזכור את היקר להם מכל זה היה שווה הכל.

תודה על כל רגע ורגע מקווים שהצלחנו בדרכנו תודה על הכל!
שאנו נותנים מעצמנו באמת ועושים במשמעות אתה לא צריך שום תמורה,
זו התמורה הכי מספקת שתוכל לקבל מעצמך.

נטע אבירם, מור סררו ועידו ישאי.

תלמידי ביתה י'

מכללת "אורט" גבעת רם.

דברי סיכום

פרויקט ההנצחה אלבומי הזיכרון , הינו פרויקט מבין דרכי ההנצחה שיש לנו מבחינתי ראשון מסוגו וייחודו.

להיכנס למשפחות וללמוד על תחנות חייו של החלל, מנגישות לבני הנוער את הפרט לא רק "כשם" אלא כאדם. בעל חלומות שנגדעו, רצונות, אהבות ומחשבות .

אני רוצה להודות לתלמידים המקסימים שהייתה לי הזכות לעבוד איתם, מור נטע ועידו. שהשקיעו השקעה מלאת אהבה ותשומת לב לכל פרט קטן והכל ברגישות ונתינה אין קץ .

תודה רבה למשפחת מזרחי,

להורים דפנה ודורון היקרים. שפתחו בפנינו את ביתם וליבם בחיוך ודמע ונתנו לנו את הזכות ללמוד על זיו ז"ל .

לאחים היקרים, לידור ועדן על שיתוף הפעולה.

תמר גודו

מכללת דוד ילין